

Folketinget vedtog dem i Fjor, saaledes, at ikke blot Straffen bortfalder ved den betingede Straffedom, men ogsaa Vanæren, hvad der efter vor Mening er det vigtigste. Det hjælper kun lidet en Mand, at han undgaar nogle Dages Fængsel, det hjælper ham lidet, hvis han i 5 Aar skal gaa omkring som en vanæret Person, der har mistet sine borgerlige Rettigheder. Det er i Virkeligheden Kernen i Instituttet „de betingede Straffedomme“. Min ærede Medforslagsstiller og jeg samt hele min Gruppe se ikke mindste Aarsag til paa Forhaand uden Sværds slag at opgive disse humane Straffelovsændringer overfor Landstingets Modstand. Lad os dog prøve paa endnu en Gang, om ikke Sagen kunde komme i Fællesudvalg! Vi kunde maaske naa meget videre, end vi i Øjeblikket kunne se. Hvorfor skulde vi dog paa Forhaand uden Sværds slag opgive det, som netop — og her kommer jeg til Kernen i Sagen — for adskillige, i Virkeligheden reelt set, Pryglemodstandere indenfor Flertallet i Fjor var det, man havde læst i den humane Vægtsskaal for at vippe Vægtsskaalen, hvorpaa Prygleloven laa, op. Der var mange, deriblandt den ærede Ordfører selv, der i Fjor ved 1ste Behandling kaldte Pryglestraffen barbarisk, og der var mange andre, der umaadelig nødtigt vilde gaa med til Pryglene, som fra først af slet ikke vilde være med dertil, men som endelig lode sig bevæge til at gaa med, fordi de syntes, der blev lagt saa meget i den humane Vægtsskaal. Nu ere to svære Lodder tagne op af Vægtsskaalen af Landstinget, nemlig de betingede Straffedomme i virkelig Forstand, saaledes at de kunne nytte noget for Alvor, og dernæst Nedsættelse af Straffen for Ejendomsforbrydelser, disse to tunge Lodder ere nu tagne op af Landstinget, og saa gør man ikke nu henede fra et Forsøg paa at lægge dem ned igen. Jeg synes, at det maa netop gaa i ganske modsat Retning af, hvad den ærede Ordfører sagde, jeg synes snarere, at det ikke maa faa nogle Pryglefjender fra i Fjor til i Aar at blive Pryglevenner, men omvendt nogle Pryglevenner fra i Fjor til at blive Pryglefjender. Saaledes synes jeg, Sagen maa stille sig, hvis der skal være Tale om Kompromis, og der er desværre gaaet Kompromis i denne Sag, ligesom der er gaaet Politik i den, og jeg udtalte mig ved 1ste Behandling for, at man skulde se bort derfra, men det synes ikke, at man har gjort det. Man har uden officiel Udvalgsbehandling paa Partimøder eller

paa anden Maade — det kender jeg ikke, men det fremgaar af den ærede Ordførers Foredrag —, behandlet denne Sag politisk, vedtaget et Udentingskompromis. Jeg synes ikke, der er Spor af reel Basis derfor, jeg synes tværtimod, at de Ændringsforslag, der ere foreslaaede, ere en Basis for det stik modsatte.

Vi tillade os altsaa at fastholde de humane Bestemmelser, der bleve vedtagne her i Fjor. Lad os endnu en Gang prøve, hvorledes Landstinget stiller sig her! Vi have ikke stillet noget Ændringsforslag til selve Prygleparagraffen, § 5, og til de Bestemmelser i de andre Paragraffer, der afhænge deraf. Vi have anset det for overflødig, idet det simpleste og nemmeste vil være at tage Afstemningen paa selve § 5 og forbeholde os, naar vi komme til Afstemning, at stille Forslag om Afstemning om selve Paragraffen. Det vil for øvrigt under alle Omstændigheder blive gjort, og saa agte vi selvfølgelig at stemme mod § 5, og de Bestemmelser, der senere hen i Lovforslaget afhænge deraf, kunne vi ogsaa faa Lejlighed til at stemme imod ved at faa delt Afstemningen over Paragrafferne. Det bliver navnlig Slutningsbestemmelsen i § 9 og de to sidste Punktummer i § 11, men jeg tænker, at der ikke vil være noget til Hinder for at faa en saadan delt Afstemning, saa der bliver Lejlighed til baade at stemme mod Prygleparagraffen og mod de Bestemmelser i de andre Paragraffer, som ere afhængige deraf. Vi have derfor ikke anset det for nødvendigt, men snarere for forvirrende at stille Ændringsforslag paa dette Punkt. Jeg skal ligeledes anbefale ærede Medlemmer at stemme mod § 14, naar den kommer til Afstemning. Den lyder: „Adgangen til at afsone Bøder med Fængsel paa Vand og Brød ophæves“. Den hører altsaa til de Bestemmelser, som det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) vil have gjort vedvarende, medens den dog efter Landstingets Forslag kun er midlertidig. Jeg finder, at dette er en ganske inhuman Bestemmelse, den vil ramme særlig de fattige, Arbejderne, dem, som daarlig have Tid til deres Raadighed. Nu kunne de ikke saa sjælden slippe forholdsvis kort ved at afsone Bøderne med Fængsel paa Vand og Brød. De, der kunne betale Bøderne, kunne sagtens, de rige Folk, de kunne betale Pengene, men de, der ikke kunne betale, der ikke have Penge, det er dem, vi skulle tænke lidt paa, og de have nu ved Hjælp af Vand- og Brødstraffen, der i og for sig er en forældet og barbarisk Straf, et Middel til i en Fart at